

Davids wens om een tempel te bouwen

1 Kronieken 17

In het zeventiende hoofdstuk van het eerste boek Kronieken lezen we dat David het plan opvatte een huis voor God te bouwen en de ark daarin onder te brengen (vs. 4; 22:7; 28:2). Er was in die tijd een vreemde situatie ontstaan. De ark zelf bevond zich in Jeruzalem sinds de tijd dat David haar had laten overbrengen (1 Kron. 15), maar de tabernakel was nog steeds te Gibeon. David woonde zelf in een paleis, terwijl de ark in een tent stond (1 Kron. 17:1). David vond dat niet passend en hij wilde een tempel bouwen. Dit verlangen van David was goed en kwam voort uit een oprechte overtuiging van zijn hart. Het toont dat hij God waarlijk liefhad en veel belang hechtte aan de eredienst voor God. Ook de profeet Natan stemde meteen met het plan van David in (vs. 2). En toch ging God niet akkoord met het voornemen van David.

De wens van David was op zich niet verkeerd, maar hij legde zijn plan voor aan Natan en niet aan God. Ook van Natan lezen we niet dat hij God raadpleegde over dit voornemen. Hij stemde meteen in met David. Nochtans wist David wel hoe hij God moest raadplegen en antwoord van Hem moest krijgen, zoals bij de strijd met de Filistijnen (1 Kron. 14:10, 14). Maar hier liet hij het na. Hij was van plan onafhankelijk van God te handelen, en dan nog wel met betrekking tot een huis voor God. David had eerst God moeten raadplegen of Hij wilde dat David een huis voor Hem zou bouwen. Dan zou hij direct van God te horen hebben gekregen, dat hij niet de juiste persoon was om de tempel te bouwen. David mocht dat niet doen, omdat hij een man van de oorlog was en er daardoor bloed aan zijn handen kleefde (1 Kron. 22:8; 28:3). Hij was Gods uitverkoren werktuig om het koningschap te vestigen en rust (vrede) te brengen in het land. Die rust was noodzakelijk alvorens de tempel kon worden gebouwd (1 Kron. 22:9-10). Daarom moest degene die de tempel zou bouwen 'een man van rust' zijn, namelijk Salomo, die geen oorlog kende tot aan zijn afdwaling aan het einde van zijn leven (1 Kon. 11). Zo zal in de eindtijd de Messias ook eerst strijd leveren en alle vijanden onderwerpen (vgl. 1 Kron. 17:10), alvorens Hij het Vrederijk zal oprichten en een vaste woonplaats zal hebben op aarde, namelijk in Sion.

Direct al kunnen we hier de praktische les leren dat God voor iedere dienstknecht taken heeft klaarliggen. Het is aan ons Hem daarnaar te vragen en Zijn wil voor ons leven daarin te zoeken. God kan ons in verschillende tijden ook andere taken geven. Laten wij onze oren in geestelijke zin ook openhouden, om te horen wat de werken zijn die Hij ons te doen wil geven. De kern van de fout die David maakte, was dat hij de rollen tussen hemzelf en God omkeerde. Hij vroeg God niet naar Zijn plan. God wees hem op dit punt dan ook terecht (1 Kron. 17:5-14). God vertelde David hoe Hijzelf Zijn plannen leidt. David kon niet bepalen wat de volgende stap was die in Gods plan moest plaatsvinden. Hij handelde hier onafhankelijk van God. Daarom maakte God hem duidelijk Wie de touwtjes in handen had en Wie het heilsplan bestuurde (1 Kron. 17:5-6). God had nog nooit aan iemand de opdracht gegeven een huis voor Hem te bouwen. Als het zover was, zou Hijzelf wel opdracht daartoe geven. Het was niet aan David om dat te doen.

Vervolgens liet God koning David zien hoe het verder gesteld was met Zijn heilsplan (vs. 7-14). In genade maakte God hem deelgenoot van dit plan, zelfs tot in de verre toekomst met het oog op de Messias (zie vs. 13-14, 17)¹, zodat David vervolgens ook kon handelen volgens Gods plan. In het boek 1 Kronieken volgen hierna drie hoofdstukken over de oorlogen die David heeft gevoerd (1 Kron. 18-20). Die oorlogen waren noodzakelijk om de vrede te brengen die vereist was om de tempelbouw te kunnen laten plaatshebben. De slotzin van deze drie hoofdstukken laat zien dat David daarbij telkens de overwinning behaalde. Als God een opdracht geeft, dan ondersteunt Hij ons zodat wij de taak ook kunnen volbrengen.

¹ Dat de kroniekschrijver dit optekende in de tijd na de Babylonische ballingschap, zal bijzonder bemoedigend geweest zijn voor het handjevol teruggekeerde Joden dat toen in het land was. Op dat moment was er immers geen koning in het land, werden zij bedreigd door omringende volken en stonden zij onder de heerschappij van het Medo-Perzische rijk. Maar juist dan wordt opnieuw de belofte gegeven van een Koning die heersen zal tot in eeuwigheid.

David had eerst aan God moeten vragen naar Zijn plan, en niet zelf moeten bepalen hoe het daarmee stond. David keerde de rollen om en handelde zelf als initiatiefnemer van Gods plannen. God corrigeerde dat en maakte hem duidelijk dat Hij de Initiatiefnemer was. Ten eerste noemt God David hier heel typerend Zijn knecht (1 Kron. 17:4, 7), dat was de plaats die hij moest innemen (niet de plaats van Heer, die aan God toekwam). Ten tweede komt nadrukkelijk in Gods reactie het woord 'Ik' voor, wat toont dat Hij de Heer is die de dingen bestuurt (vs. 7-14). David heeft dit begrepen en in zijn dankgebed dat hierop volgt in 1 Kronieken 17, noemt hij zichzelf tot tien keer toe ootmoedig 'Uw knecht' (vs. 17, 18, 19, 23, 24, 25, 26, 27).

Het is mooi te zien hoe David reageert op de berisping van Godswege. Hij spreekt eerst een dankgebed uit, waarin Hij Gods goedheid erkent. Ook heiligt hij de buit van de overwinningen aan de HERE, en wel met het oog op de latere tempelbouw (1 Kron. 18:11). Vervolgens gaat hij de nodige voorbereidingen treffen, ondanks het feit dat hij de tempel niet zelf mocht bouwen (1 Kron. 22-25; 28-29). Ten slotte schenkt hijzelf nog heel wat van zijn eigen bezit uit liefde voor

de tempel, en dat terwijl hij de eerste steenlegging ervan nooit zal zien (1 Kron. 29:3-5).

We moeten niet denken dat wij plannen kunnen maken, en dat God dan verplicht is daarmee akkoord te gaan. We moeten leren in alles eerst naar Gods wil te vragen; dan mogen wij verzekerd zijn van Zijn zegen en leiding. Het handelen naar Gods plan kan moeite en strijd met zich meebrengen, zoals David verwickeld raakte in oorlogen. Hoe zullen wij dat aankunnen, als wij er niet van verzekerd zijn dat wij naar Gods plan handelen? Bij het overbrengen van de ark moest David leren Gods Woord te onderzoeken. Hier moest hij leren om in het gebed naar Gods plannen te vragen. Dit is niet altijd gemakkelijk, en soms krijgen we niet meteen een duidelijk antwoord. Soms geeft God een uitdrukkelijk 'ja', en soms spreekt Hij een uitdrukkelijk 'nee'. Het gebeurt echter ook, dat het ons niet zo duidelijk wordt. Maar wij zullen toch op zijn minst moeten leren onze eigen ideeën, verlangens en plannen eerst in het gebed aan God voor te leggen, alvorens ook maar iets te ondernemen. Hij is de Heer, en wij zijn de knechten. Dat is de noodzakelijke houding en de plaats die wij steeds opnieuw dienen in te nemen in afhankelijkheid van Hem.

Oude Sporen 2013

